

Красносілля
Володимирецький район
Рівненська область

Село Красносілля (Печінки) згадується ще 1577 році. Назва села походить від поселенців Печінкових, Печнікових.

Село виникло ще до кріпатцва, як і інші наші села, на село Печінки не раз робили напад моноголо-татари. Про це ще говорять старожили села, що і саме рослину татарник занесли моноголо-татари, під копитами їхніх коней. **Селище** розташоване на західній окраїні села в урочища Пристань, на піщаному підвищенні правого берега р. Стубла. Пам'ятку обстежили М.Р. Хомич та О.П. Войтюк у 2011 році. На підвищенні тривалий час добували пісок, зруйнована кар'єром ділянка має площу близько 1,5 га. Вціліла територія пам'ятки становить близько 0,2 га. Під час зачистки стінок кар'єру зібрано серію вінець ліпних горщиків ранніх слов'ян празької і райковецької культур, а також уламки патинових мікро пластин доби мезоліту, уламки ліпних посудин волино-люлінської культури мідного та бронзового вікві, уламки гончарних посудин XVI-XVI ст. До 1940р. Печінки були бідненьким селом, з маленькими вуличками, незенькими хатинками, критими очеретом і соломою. Головним знаряддям для обробітку ґрунту був дерев'яний плуг і дерев'яні борони, сіяли в основному жито, садили картоплю, жито жали серпами і малотили ціпами. Розводили в основному велику рогату худобу і вівці. Кругом були болота непрохідні.

Вдягались люди в домотканий одяг, ткали полотно на кроснах, сіяли льон і коноплю. Спочатку їх вимочували потім терли на терницях, чесали, пряли в нитки. Виткане полотно золили (відбілювали) цією роботою займались жінки зимою і осінню. Чоловіки доглядали худобу, молотили збіжжя, заготовляли рибу і дрова. Плели постолі. На той час це було основне взуття. Лучина служила освітленням житла. Хлопці і дівчата збирались на досвідки.

Медпунктів на той час не було. Лікувались в основному травами, знахарством. (Бабки-шептухи, повитухи) А якщо хтось дуже захворів, йому нічим було допомогти, на нього чекала смерть. Люди хворіли того часу на туберкульоз (сухоти), черевний тиф, скарлатину.

Ще до війни школа містилась в старому єврейському будинку, там було 4 класи. Навчання велось польською мовою.

1947 р. було відкрито хату-читальню. Завідуючим було призначено Сиротюка Василя. Хата – читальня займала невеличку кімнату з невеличким книжковим фондом.

Але в цій хаті – читальні було завжди повно молоді. Люди тягнулись до знань, до книги.

З 1939 року с. Печінки перебуває у складі УРСР. Як і вся Україна жителі села допомагали боронити Україну від німецько-фашистських загарбників. До лав радянської армії були призвані 78 чоловік, 76 було нагороджено орденами і медалями. На даний час в селі залишився один ветеран – Сиротюк Іван Трохимович. В 1963 році в пам'ять про воїнів односельчани встановили пам'ятник загиблим в роки Великої вітчизняної війни.

Після війни почали створювати колгоспи. Перші кроки створення були дуже важкі, техніки не було, спеціалістів агрономів, бухгалтерів, зоотехніків майже не було. Працювали в основному самоучки.

З 1963р. с. Печінки – Красносілля. Названо Красносілля тому, що саме село знаходиться серед розкішних лісів, з мальовничими луками. В той час уже постає питання про ремонт доріг. Адже дороги тут були дуже погані, в основному тут було багато боліт, почалося осушення боліт

В Красносіллі сьогодні нова гарна школа, з великим спортзалом, великими гарними світлими класами, простора їдальня, кабінети трудового В школі є комп'ютер, бібліотека.

Із селян Красносільської школи вийшло багато учнів які поклали учбові заклади і знайшли своє місце в житті. Це всім нам відомий наш земляк-поет Михайло Дубов, якого посмертно прийнято до Спілки письменників України. Тяжка хвороба забрала рано життя молодого поета, який є автором збірки «Довіра». З 1985 р. У віці Христа в січні 1991 р. відійшов у вічність неповторний поет Михайло Дубов. Літературно-меморіальна музейна експозиція про поета-земляка Михайла Дубова (1958-1991) «Він жив серед нас» створена у 2012 році при публічно-шкільній бібліотеці. Матеріали виставки: фотоматеріали, фотоальбоми, збірки творів автора, матеріали про життя і творчість, відео матеріали, спогади друзів по перу, рідних, особисті речі. Олена Булан – сьогоднішня гордість села. Вона студентка Харківського ім. Карабіна, факультет журналістики. Вигравши грант голови облдержадміністрації для обдарованої молоді в галузі культури в 2011 році видала першу збірку своїх творів «Нитка фантастичної реальності».

Сьогодні село живе своїм життям. Люди беруть землю вирощують зернові, худобу, овочеві культури, але немає збуту цієї продукції. Особливо важко жити трудівникам села. Найстаріші жителі Трохимчук Анастасія, Ковлева Марія, Романенко Галина Іванівна.

Та молодь села дбає про чистоту в рідному гніздечку і вірить в його радісне майбутнє.

Записано зі слів старожилів .

Підготувала Н. З. Базан